

B. A. PARIS

AŽ TĚ ZABIJU

přeložila Markéta Jansová

OD AUTORKY BESTSELLERU
ZA ZAVŘENÝMI DVEŘMI

motto

Až tě zabiju

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

B. A. Paris
Až tě zabiju – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

B . A . P A R I S
A Ž T Ě Z A B I J U

motto

Přeložila Markéta Jansová

Pro Chloé

*Díky, že sis přečetla můj rukopis dřív než všichni ostatní.
Vážím si toho, jak pečlivě jsi vychytala (spoustu!)
dvojitých mezer v textu, zkrotila moji nepřesnou
interpunkci a opravila hromadu překlepů.*

Když najednou zhasne lampa v obýváku, dojde mi, že nejde proud. Vyskočím na nohy a shodím přitom prázdný hrnek na zem. Sevře se mi hrud'. Ještě je moc brzy, ještě nejsem připravena.

Když si pro tebe přijde, bude to pozdě v noci, řekl mi Alex. Jenže je sotva devět.

Ale co když přijde dřív, když budu ještě dole? zeptala jsem se.

Snaž se dostat do ložnice, kde se můžeš zamknout, radil mi Alex. *Nenech se ovládnout strachem.*

Vezmu si jeho slova k srdci a zhluboka se nadechnu, abych se zklidnila, načež šátrám před sebe cestou ke dveřím. Chodba je ponořená do tmy. Chystám se vyběhnout po schodech nahoru, když vtom se ode zdi odlepí stín. Vyděšeně vykřiknu. Už je uvnitř.

A co když se do ložnice nedostanu včas? ptala jsem se. *Co když už bude uvnitř?*

Křič, odpověděl Alex. *Využij svůj hlas. Zhluboka se nadechni a zařvi z plných plic. Budeš mít jen několik vteřin, než tě paralyzuje strach. Využij je na maximum.*

Otevřu ústa, abych zakřičela, ale strach už mi stihl sevřít plíce a vytlačit z nich všechny vzduch. Všimnu si vysoké

postavy, která kráčí směrem ke mně. Co nejrychleji se zase pohnu a nahmatám za sebou dveře do kuchyně.

V žádném případě se nesmíš nechat zahnat do kuchyně, prohlásil Alex.

Ale co když nebudu mít jinou možnost? zajímalo mě.

Tak se budeš muset poohlédnout po nějaké zbrani. Na kuchyňské lince máš nože.

Sáhnu po klice, a jakmile se dveře otevřou, zacouvám dovnitř. Vejde za mnou a kopnutím dveře zavře. V pokoji je naprostá tma, což mě na chvíli zmate, protože by tam mělo dopadat trochu světla alespoň ze světlíku. Rychle se vzpamatuju a udělám krok vpravo, kde si vybavím blok s noži vedle sporáku. Ale vytuší můj záměr, takže mi zastoupí cestu a donutí mě pohnout se doleva, až nakonec zakopnu o vlastní nohy, když couvám kolem kuchyňského ostrůvku až na úplný konec místnosti, odkud už nemůžu jít dál.

Ať uděláš cokoliv, nabádal mě Alex, *nenech se zatlačit až za ten ostrůvek, protože pak už nebude úniku. Nesmíš to dopustit. Rozumíš mi, Nell? Nesmíš to dopustit.*

A přece jsem tady. Nohy se mi při tom pomýšlení roztřesou. Zatímco se mé oči přizpůsobují temnotě, z temné masy se vyklube černě oděná postava stojící na opačné straně ostrůvku. Zaznamenám pohyb následovaný máchnutím do vzduchu. Zalapám po dechu. Má nějaké ostří.

„Zadrž!“ vykřiknu a k mému údivu nastane klid.

„Než mě zabiješ,“ prohlásím pevným hlasem, „chci vědět, kdo jsi.“

ČÁST PRVNÍ

NELL

SOUČASNOST

Nepříjemně se na mě lepí. Nejspíš neúmyslně – je to chlap jako hora a sedadla v autobuse jsou úzká –, ale stejně mi to vadí. Nejraději bych se odtáhla, přehodila si nohu přes nohu a odvrátila se od něj k oknu. Ale nechci ho urazit.

V prudké zatáčce na mě ten muž nalehne plnou vahou. Zúží se mi dech a rychle vstanu, abych se od něj dostala pryč. Čekám, že vyjde do uličky nebo alespoň uhne nohama stranou, abych mohla projít, ale když se tak nestane, jednoduše ho překročím. Je mi trapně, když modrým trenčkotem nechtěně zavadím o jeho tvář, a tak zamumlám omluvu. Chci se mu podívat do tváře, ale ze své pozice u kovové tyče vidím jen jeho oholenou hlavu a tetování na zátylku.

Dívala jsem se z okna, když si ke mně předtím přisedl, ale teď najednou zjišťuju, že autobus není ani z poloviny plný. Volná místa by se jistě našla, dokonce i dvojsedadla, tak proč si dvě zastávky nazpět sedl zrovna ke mně? Brzdy autobusu zaskřípají a já se vydám ke dveřím. Ještě nemám vystupovat, ale raději do práce dojdu pěšky, než abych se užírala pochybami.

Rychle vystoupím a počkám, až autobus odjede, abych měla jistotu, že mě ten muž nebude sledovat. Přesedne si na místo, které jsem uvolnila, ale hlavu má otočenou dovnitř.

Dělá to schválně, abych mu neviděla do tváře? Pokouším se odhadnout jeho věk, tipuju okolo čtyřiceti. Trochu se mi uleví, protože to věkově nesedí.

Vyndám z tašky láhev s vodou a cestou do práce z ní pomalu upíjím. Pocit, že mě někdo sleduje, se poprvé dostavil už před několika týdny. Nic konkrétního se nestalo, neslyšela jsem za sebou kroky ani jsem si nevšimla, že by mě někdo pokoutně sledoval, ale jako bych na sobě cítila něčí pohled. Občas je to tak intenzivní pocit, že se zprudka otočím a čekám, kdo uhne pohledem nebo hbitě zatočí jinam. Nikdy však nikoho neodhalím a všude kolem jsou jen lidé, kteří si hledí svého.

Zatímco kráčím do Brixtonu, přemýšlím o všem, co mě dnes čeká. U nás v Drop-Inu, tedy neziskovce, pro kterou pracuju, bývají pátky dost náročné, takže s výjimkou návštěvy kadeřnictví v poledne budu v jednom kole až do schůzky s Alexem, svým... Přítelem? Milencem? Nikdy pořádně nevím, jak ho nazvat, dokonce ani sama pro sebe. Označit ho za svého partnera je předčasné. Zním ho sotva pár měsíců a polovinu z toho času trávil v Americe. Je mi šestatřicet a jemu čtyřiačtyřicet, takže mi přijde hloupé nazývat ho svým „klukem“. Rozhodně ho můžu označit za milence, ale to pak náš vztah degraduju jen na sex. Přestože se mu oddáváme dost často, když se vidíme jen jednou za čtrnáct dní, je v tom mnohem víc. Jednoduše řečeno je pro mě vším.

Obloha hraje všemi odstíny šedé, zatímco přecházím ulici a nasávám čerstvý ranní vzduch. Odkudsi za mnou se ozve zasvištění a vteřinu nato mě těsně mine jízdní kolo. Zděšeně vykřiknu a doběhnu několik kroků na chodník,

kde chvíli jen tak stojím s bušícím srdcem a sleduju, jak cyklista mizí v dálce. Pořád ještě slyším ten zvuk jeho pneumatik, ale potlačím narůstající úzkost. Nemůžu – a nebudu – si hned myslet, že každá taková příhoda je podezřelá.

Na sedmou do práce chodím zřídka, jenže Alexovi se včera protáhla pracovní večere, a tak přespal v hotelu. Ve svém až příliš tichém domě jsem si bez něj večer připadala nesvá a skoro jsem nezamhouřila oči. Už teď se děsím pondělka, až zase na dva týdny odletí do Států.

Muž v autobuse ani zběsilý cyklista mi však nezkazí radost z toho, že se dnes uvidím s Alexem. Kdyby mi někdo ještě před nedávnem řekl, že poprvé po dvanácti letech navážu opravdový vztah, nevěřila bych mu. Ale stalo se a od setkání s Alexem opatrně plánuju budoucnost, o které jsem nikdy ani nesnila. *Budoucnost, kterou si nezasloužíš*, rýpne si vtíravý hlas v mé hlavě, takže hned zase ztratím náladu. A co jsem čekala? Vždycky jsem věděla, že můj dřívější život – v němž jsem byla Elle Nugentová, nikoliv současná Nell Mastersová – mě jednoho dne dostihne.

ELLE

MINULOST

„Héééj!“

Pronikavý křik zvenčí mě přiměl odložit rozečtenou knihu a běžet k oknu, protože mě lákala vidina toho, že si zpestřím zdouhavé odpoledne bez svého kluka Jaze, který byl zrovna u kamaráda. Na protějším chodníku stála mladá žena.

„Můj telefon!“ křičela a ukazovala na silnici.

Vyklonila jsem se z okna, abych měla větší přehled, a zahlédla jsem muže ujíždějícího na mopedu. Chtěla jsem na tu ženu zavolat, že seběhnu dolů, ale to už se hnala za zlodějem a křičela na něj, ať zastaví. Když si konečně uvědomila marnost svého počínání, zastavila se a propukla v hlasitý pláč.

Byla mladší, než jak jsem si původně myslela, a vypadala jako typická studentka v džínách, tričku a teniskách. Bylo mi jí líto. Nebylo to poprvé a jistě ani naposled, co někoho okradl motorkář.

Udělal bych dobrý skutek a nabídla jí svůj telefon, aby mohla někomu zavolat, vedle ní však prudce zabrzdilo auto.

„Viděl jsem to!“ Staženým okýnkem byl na místě řidiče vidět červonásý muž, který už sahal po dveřích spolujezdce. „Rychle, pojedeme za ním!“ promluvil s americkým přízvukem a mně se ulevilo, že jsem se mohla vrátit ke čtení.

„Bezva, díky!“ Žena si otřela slzy a nasedala do vozu.

Najednou jsem z toho neměla dobrý pocit. To auto se tam zjevilo zničehonic. Co když to bylo nahrané a muž v autě byl spolupachatel?

Vyklonila jsem se ještě víc a byla jsem jako na trnů. „Hej!“ volala jsem. „Počkejte!“

Jenže to už žena seděla v autě. Zmocnila se mě zlá předtucha. „Hej, vy tam!“ volala jsem hlasitěji, tentokrát na řidiče. „Co to děláte?“

Když mě uslyšel, otočil ke mně hlavu. Stihla jsem zaregistrovat podráždění v jeho tváři, než sešlápnul plyn a ujel.

„To ne!“ Krátil se mi dech, když jsem rychle zalezla dovnitř a praštila se přitom do okenice. Zakléla jsem, popadla telefon a vyběhla z bytu. Schody do přízemí jsem brala po dvou. S trochou štěstí doženu auto na konci ulice, kde bude čekat na odbočení na hlavní silnici. Vyřítla jsem se ze dveří na chodník a pohlédla jsem doprava. Auto tam ještě stálo a chystalo se odbočit doleva, ale sotva jsem se rozběhla, rozjelo se a zmizelo za rohem.

Zastavila jsem se, udýchaná po rychlém běhu, a říkala jsem si, co jsem proboha tímhle sprintem za autem sledovala. I kdyby se mi podařilo otevřít dveře spolujezdce a doporučit té ženě, ať si vystoupí, nejspíš by mě neposlechla. A kdyby se ten muž rozjel, zatímco bych držela dveře, nejspíš bych skončila pod koly vozu nebo by mě vláčel až na rušnou silnici. Šourala jsem se zpět k bytu, aniž bych tušila, co si počnu. Třeba o nic nešlo a byl to skutečně nějaký rytíř na bílém koni. Ale co když neměl tak dobré úmysly? Co když jsem byla svědkyní únosu?

Zavolala jsem na policii, i když mi bylo jasné, že nejspíš budu jen mrhat jejich časem, a zatímco jsem čekala, až

někdo zvedne telefon, znovu jsem si přehrávala celý incident v hlavě. Pořád mi na tom něco nesedělo, přesněji řečeno na tom muži za volantem. Chvilku mi trvalo, než jsem si vzpomněla, že jsem ho už viděla. Dokonce jen o pár hodin dříve, když jsem šla pro med do supermarketu. Cestou z obchodu jsem volala Jazovi, že nám zase teče pračka, a protože jsem nedávala pozor, srazila jsem se s nějakým mužem. Sklenice mi vyletěla z ruky a roztříštila se o zem.

„Jejda,“ řekl, když ke mně přistoupil, zatímco jsem nevěřícně hleděla na to lepkavé nadělení. V ruce držel kelímeček s kávou, ze které následkem nárazu vyšpláchla trocha tekutiny. Nepřítomně se podrbal na hlavě. „To mě mrzí.“

„Ne, za to můžu já. Nekoukala jsem na cestu.“ Pohodila jsem hlavou k obchodu. „Nejspíš se půjdu podívat po něčem, čím by se to dalo uklidit.“

„Mohu nějak pomoci?“

Usmála jsem se na něj a konečně jsem si ho pořádně prohlédla. Už to nebyl žádný mladík, ale na svůj věk vypadal zatraceně dobře. „Ne, díky, to nebude třeba,“ odpověděla jsem, uhranutá jeho pomněnkovými očima, které dokonale ladily s blankytně modrou košilí.

„Jasně, tak doufám, že dnes už bude jenom líp,“ řekl a vzdálil se.

Musel to být on, kdo řídil auto, do kterého ta dívka nastoupila. Začala jsem přehodnocovat svůj telefonát na policii. Působil jako milý muž. Co když ho teď policie zastaví a obviní z únosu ženy, které chtěl jenom pomoci? Co když se s ní znal? Koneckonců do auta nastoupila bez sebemenšího zaváhání. Než jsem však stihla zavěsit, dovolala jsem se a strážník moje obavy nebral na lehkou váhu. Chtěl po mně

popis té mladé ženy (středně vysoká, štíhlá, dlouhé blondaté vlasy, modré džíny, bílé tričko a černá plátěná taška), která tak bezhlavě nastoupila do vozu (velký, černá barva) cizího muže (černovlasý běloch, vlasy dokonale rozdělené pěšinkou, bleděmodrá košile, americký přízvuk). Vyčítala jsem si, že jsem si nezapsala jeho poznávací značku, ale jak už jsem řekla na policii, všechno se to seběhlo strašně rychle.

„Možná bydlí někde poblíž,“ doplnila jsem. „Už jsem ho dneska jednou potkala. Bydlím ve Waterloo a on procházel kolem baru The Cut.“

Policista mi poděkoval za zavolání a slíbil, že to prověří. Chtěla jsem to pustit z hlavy, ale bylo těžké soustředit se na knihu, protože jsem nemohla přestat myslet na tu dívku. Když Jaz přišel domů, byla jsem toho pořád ještě plná. Jenže on měl plnou hlavu nové aplikace, kterou vyvíjeli s kamarádem, takže ho moje historika nezaujala tak, jak jsem doufala.

„Udělala jsi, co jsi mohla, zlato,“ ujistil mě. „Už se tím netrap.“

A tak jsem se z toho oklepala a nechala to plavat. V tom lepším případě ta dívka získala svůj telefon zpátky a nic se jí nestalo.

Jenže hned druhý den ráno by se ve mně krve nedořezal, když jsem na zpravodajském webu v telefonu spatřila ten titulek: *V ohořelém vraku poblíž Wimbledon Common bylo nalezeno tělo dosud neidentifikované mladé ženy.*

NELL

SOUČASNOST

Dojdu k budově, ve které sídlí neziskovka Drop-In, kde pracuju. Vyndám z kabelky klíče, a zatímco odemykám bezpečnostní vchod, ujišťuju se, že tam nečeká někdo z klientů, přestože oficiálně otvíráme až v devět. Občas se to stane a vždycky ho pustím dovnitř. Oddychnu si, že tam nikdo není.

Uvnitř si rozsvítím, zamknu za sebou a vnořím se do ticha jako do horké lázně. Tohle je můj prostor. Tady se cítím v bezpečí.

Vybavení neziskovky je prosté. Recepce tvoří pult, za kterým se rozprostírá hlavní místnost s počítači po levé straně, kuchyňkou po pravé. Součástí jsou dva menší pokoje – v jednom pořádáme workshopy a ve druhém sedíme u kávy a povídáme si. Tenhle týden jsme uspořádali dva workshopy, jeden o návratu na pracovní trh a druhý o zvládnání žalu. Oba se těšily velkému zájmu a dostalo se nám znamenité zpětné vazby. Musím říct Sadie, své báječné, i když trochu chaotické asistentce, aby je zopakovala.

Moje kancelář, vlastně jediná kancelář v domě, je napravo od recepcce. Je menší, ale můžu se tam zavřít a z okna se dívat na malinký dvorek za domem. Vejdu do ní, rozsvítím a stisknutím tlačítka vytáhnu kovové rolety. Slunce ještě

úplně nevyšlo, přesto odložím kabelku na židli, vrátím se do hlavní místnosti, vytáhnu rolety na zadním vchodě a vyjdu ven. Zbožňuju brzká rána, kdy město ještě napůl spí a jen tu a tam jsou slyšet zvuky probouzení. Posadím se na jednu z dřevěných laviček a zachumlaná do kabátu si opřu hlavu o zeď, protože až v devět hodin otevřeme, bude po klidu. A pak to bude šrumec až do sedmi večer.

Do Drop-Inu jsem nastoupila před čtyřmi lety jako dobrovolnice na víkendy, dokud mi nenabídlí trvalý úvazek na pozici, kterou teď zastává Sadie. Když moje nadřízená později odešla do větší neziskovky, nabídli mi místo ředitelky pobočky. Nenapadlo by mě, že hlavní náplň mé práce – shánění financí na provoz neziskovky – mě bude tak bavit. Ale v oslovování firem, místních i nadnárodních, velkých i malých, a snaze přesvědčit je o tom, že nás mají podpořit, jsem našla nebyvalé uspokojení.

Podívám se na čas v telefonu a řeknu si, že vyřídím nějaké e-maily, než přijde Sadie. Cestou zpět do kanceláře zapnu konvici a uvařím si šálek rozpustné kávy. Pořádný kávovar by se mi líbil víc. Klidně bych ho pořídila ze svého, jenže takový luxus by v našich skromných podmínkách působil jako pěst na oko.

V kanceláři se pak pustím do procházení e-mailů, ale myšlenkami částečně sklouzávám k večerní schůzce s Alexem. Mám nutkání mu zavolat, jen abych slyšela jeho hlas. A je to tak silná potřeba, že když pak začne vyzvánět pevná linka, myslím si, že je to telepatie a volá on mně. Hned mi však dojde, že by mi volal jenom na mobil. Jdu to na recepci zvednout s tím, že nejspíš volá někdo z dobrovolníků, že je nemocný a dává to Sadie vědět, aby

včas našla náhradu. Na moje „prosím“ nikdo neodpoví, dokonce ani napodruhé. Ale jsem si jistá, že tam někdo je.

„Haló, mohu vám nějak pomoci?“ zeptám se jemně, protože někteří volající potřebují trochu popostrčit. Ale ani pak se nikdo neozve. Za ty čtyři roky jsem měla už stovky takových telefonátů, ale po dnešní zkušenosti s tím chlápkem v autobuse lehce znejistím.

Ukončím hovor a vrátím se do ticha své kanceláře. Stále ještě se prokousávám e-maily, když se objeví Sadie.

„Kdy jsi přišla?“ volá na mě.

„Lehce po sedmé. Nemohla jsem spát, tak jsem si řekla, že přijdu dřív. Jak se vede? Všechno v pohodě?“

„Jo, až na tu frontu v pekárně.“ Ze Sadie doslova prýští energie, když si sundává kabát, odmotává si šálu z krku a pokouší se zkrotit neposedné vlny. „Nestihla jsem si vysušit vlasy,“ vysvětlí. Hodí si kabelku na stůl a já rychle připlácnu rukou hromadu lejster, aby se nesesula k zemi. „Ale mám muffiny!“ prohlásí Sadie vítězoslavně a zaloví v tašce.

„Bezva!“ usměju se. Zbožňuju Sadiin elán a její schopnost rozproudit atmosféru pouhou svou existencí. „Díky.“

Popravdě muffiny vůbec nemusím, ale to Sadie nemůžu říct. Poprvé mi jeden přinesla, když tu začala pracovat, a moje dobře myšlené předstírané nadšení si vyložila tak, že muffiny zbožňuju, a od té doby mi je nosí každý pátek. Ve čtvrtek je řada na mně, ale raději volím croissanty.

„Dáme si kafe?“ zeptá se Sadie.

„Já ho udělám.“

„Mimochodem, Valerie dneska nepřijde, má nemocné dítě, takže za ni zaskočí Annie,“ informuje mě cestou

k recepci, kde zaujme své místo za pultem. „Volala sem dneska ráno, ale když jsem jí to nezvedla, zavolala mi na mobil.“

„To je fajn, že si domluvila záskok,“ řeknu s úlevou, že se tím vyřešil ten záhadný telefonát. „Doufám, že to není nic vážného.“

Sadie zavrtí hlavou. „Jenom rýmička, ale s teplotou jí dítě do školky nevezmou.“

Já a Sadie jsme jediné placené pracovnice Drop-Inu. Zbytek týmu tvoří dobrovolníci, kteří se střídají ve službě. Záleží mi na tom, aby naši pracovníci byli spokojení, a tak se pro ně snažím vytvářet ideální pracovní podmínky. Také si dávám pozor, abych byla dostatečně přátelská, ale zároveň si udržovala odstup. A to jak se spolupracovníky, tak s našimi pravidelnými klienty. Ví se tady o mně, že jsem většinu dětství strávila v pěstounské péči a jsem single. O Alexovi ví jenom Sadie.

Ráno uteče jako voda. Zrovna domlouvám další workshopy, o které by mohl být zájem, když se objeví Sadie s pugétem žlutých růží.

„Donáška květin,“ prohlásí zvesela.

Neubráním se pohoršení nad takovým plýtváním peněz. „Od koho?“ zeptám se.

„To nevím, ale určitě je tam vzkaz.“

Převezmu si květiny od Sadie a zabořím nos do sametových okvětních plátků. „Dokonce i voní,“ ocením květiny. Nakouknu do vazby. „Žádný vzkaz nevidím.“

Sadie se nakloní přes stůl a točí s kyticí všemi směry, aby objevila tu zbloudilou kartičku. Ani hluboko mezi stonky ji však nenajde.

Přehnaně ztlumí hlas. „Ale víš, od koho jsou, že?“

Zavrtím hlavou. „Alex by mi poslal kytky domů, ne sem.“

Sadie má oči navrch hlavy. „V tom případě máš tajného ctitele!“

Div že mi nenaskočí husí kůže. Sadie se jde podívat po nějaké váze a já mám sto chutí hodit květiny do koše. Bude to vypadat divně, když to udělám. Možná jsou naprosto neškodné. Ale co když ne?

„Ráda bych poděkovala tomu, kdo mi je poslal,“ oznámím Sadie, když se vrátí s menším kbelíkem vody. „Zavolala bys do květinářství a zjistila mi to jméno?“

Sadie přikývne. „Přivezli je z Květinové zahrady kousek odsud. Zavolám tam.“

Zatímco čekám, až se Sadie dovolá, odnesu provizorní vázu do hlavní místnosti a postavím ji na jeden stůl.

„Pozornost místního podniku,“ odpovím na nevyřčenou otázku ve tvářích ostatních. Hned jim to zvedne náladu a začnou růže obdivovat, a tak usoudím, že trocha kvetoucí zeleně v kanclu by neškodila.

„Dotyčný platil hotově a jméno tam nenechal,“ informuje mě po chvilce Sadie.

Začíná se mě zmocňovat neklid. „A neříkali, jak vypadal?“

Sadie sraští čelo. „Ne, ale popravdě jsem se ani neptala. Měla bych?“

Uvědomím si, jak divně to muselo vyznít, a tak raději nasadím úsměv. „Ne, to není třeba. Díky, Sadie.“ Utěšuju se tím, že z pomsty by mi takový pugét nikdo neposlal.

ÚRYVEK ZE ZÁPISNÍKU 4

Dneska mi tě v tom autobuse bylo líto, Nell. Nejspíš sis myslela, že jsem ten poměrně velký chlápek vedle tebe. Ale kdepak, mě bys musela hledat víc vzadu.

Už tě sleduju dost dlouho, nejspíš dýl, než bys čekala. Spíš měsíce než týdny. Vzpomínám si na den, kdy to začalo. Zrovna jsi vyrážela z práce domů. Mohla jsi mě tam vidět stát, protože tehdy mi ještě nevadilo riskovat. Teď raději vyčkávám ve stínu. Jsem opatrnější, proto ta potřeba občas se zneviditelnit.

Šla jsi tehdy na autobusovou zastávku. Cestou do podzemního nádraží sis vzala výtisk novin zdarma, a když jsi pak v autobuse přečetla všechny hlavní zprávy, pustila ses do křížovky, té lehčí. Jistě, náročná křížovka není pro každého. To nemá s inteligencí nic společného. Ale když ses pak zasekla na „hromadná palba“ na pět, chtělo se mi nahnout se k tobě – měla jsi mě přímo za zády – a pošeptat ti odpověď. Klidně by to šlo. Nezlobila by ses, to vím, a ještě bys mi poděkovala za pomoc. A taky vím, že by ses na mě při tom poděkování ani nepodívala. Ne proto, že bys byla tak neomalená, jen si nerada prohlížíš lidi, protože nechceš, aby si oni prohlíželi tebe. Protože něco tajíš, Nell.

Křížovku jsi měla hotovou do deseti minut a za stejný čas jsi zvládla i tu na poslední straně. Líbí se mi, že si procvičuješ

mozek, místo abys tam seděla se sluchátky v uších a mobilem v ruce jako ostatní.

Ne že by na tom záleželo. Křížovky luštit nebudeme, až tě zabiju.

ELLE

MINULOST

Se slzami v očích jsem hleděla na krásnou tvář Bryony Sandersové s uhrančivě modrýma očima. Identifikovali ji jako tu mladou ženu, která byla nalezena v ohořelém autě neda-leko oblasti Wimbledon Common.

„To je ona,“ prohlásila jsem rozechvěle. „Ta žena, co minulou sobotu nastoupila do auta.“

Jaz přistoupil ke mně a díval se mi přes rameno na obrazovku. „Určitě?“ zeptal se.

„Stoprocentně.“

„To mě mrzí, zlato.“ Posadil se ke mně na pohovku a objal mě. „Vypadá tak mladě.“

„Bylo jí devatenáct. Musím zavolat na policii.“ Sjela jsem na konec článku. „Je tady číslo, kam můžou volat svědci. Tomu policistovi jsem tehdy do telefonu řekla, že ji musel do auta vzít někdo místní – co když tu informaci vůbec nepředal dál?“ Zachvěla jsem se. „Nemůžu uvěřit, že ji ten člověk zabil. Připadal mi tak milý.“

„Proto mu taky asi důvěřovala,“ konstatoval Jaz. „Mám postavit vodu na čaj?“

„Jo, díky.“

Rozechvělýma rukama jsem vytočila číslo a vylíčila jsem policii svůj telefonát z minulé soboty.

Do hodiny u mě byla policistka a vyptávala se mě na podrobnosti.

„Můžete začít zhruba pět minut předtím, než jste uslyšela křik z ulice?“ požádala mě komisařka Gail Mossová. „Kde jste byla a co jste dělala?“

Zavřela jsem oči, abych se mohla lépe soustředit. „Byla jsem tady v pokoji a četla jsem si.“

„Byl tu s vámi ještě někdo další?“

„Ne, můj přítel byl pryč.“

„Pokračujte.“

„Bylo hezky, takže jsem měla otevřené okno. Ozval se výkřik, a tak jsem přiskočila k oknu. Na protějším chodníku jsem uviděla mladou ženu.“

„V kolik to bylo?“

„Kolem čtvrté odpoledne.“

„Popíšete mi tu ženu, kterou jste viděla?“

Chtěla jsem Mossově říct, že už jsem ji popsala, když jsem volala na tísňovou linku. Pak mi ale došlo, že jsem toho dost vynechala, a díky dobře kladeným otázkám jsem si vybavila další podrobnosti. Původně jsem si o autě pamatovala jen to, že bylo černé, ale když se mě Mossová zeptala na počet dveří, s jistotou jsem odpověděla, že byly čtyři se stříbrně lemovanými okny a bez výrazných prvků. Vzpomněla jsem si, že na černé plátěné tašce, kterou měla ta dívka, bylo fialové logo.

„Děkuji, moc jste nám pomohla,“ řekla komisařka a zastavila nahrávání. „Mohla byste jít se mnou na stanici a pomoci nám s vytvořením skici řidiče toho vozu?“

„Jistě. Myslím, že je to někdo odtud,“ uvedla jsem stejně jako předtím do telefonu. „Potkala jsem ho už dříve toho

dne v ulici The Cut. Srazili jsme se, když jsem vyšla ze supermarketu. Koupila jsem sklenici medu, která mi spadla na zem. Nabídl se, že mi to pomůže uklidit.“ Odmlčela jsem se. „Zdál se být fajn.“

„V jakém supermarketu to bylo?“

Poskytla jsem jí požadovanou informaci a ona přikývla. „Prověříme to.“

Myslela jsem, že vím naprosto přesně, jak ten muž vypadal, ale vytvoření identikitu bylo mnohem náročnější, než jsem předpokládala. Přestože byl policejní portrétista neskonalé trpělivý, nedokázala jsem rysy toho muže popsat tak, jak jsem chtěla. Přesto jsem doufala, že ho někdo pozná, až se skica dostane mezi lidi.

Další den v televizi vystoupila Bryonina matka, vdova z amerického Bostonu, s emotivní prosbou o pomoc s dopadením dceřina vraha. Nebylo snadné poslouchat líčení toho, jak jí před rokem zemřel milovaný manžel, Bryonin otec. Bylo to jen pár měsíců před dceřiným odjezdem do Anglie a Bryony tehdy zvažovala, že nikam nepojede, aby matka nezůstala sama. Paní Sandersová ji však nehodlala připravit o vysněné studium na King's College, a tak ji přesvědčila, ať odjede.

„Nejdřív manžel, teď dcera,“ plakala. „Nechci, aby někdo další trpěl tak jako já. Pokud toho muže někdo poznáváte, snažně vás prosím, kontaktujte policii.“

Mezitím už jsem projela Bryoniny sociální sítě. Nikdy by mě ani nenapadlo zkoumat sociální sítě zemřelého, ale potřebovala jsem se toho o téhle mladé ženě, která mi na kratičký okamžik zkřížila cestu, co nejvíc dozvědět. Na Bryony nebylo nic neobvyklého – typická devatenáctiletá

dívka, která si užívala studium v Británii a stýskalo se jí po přátelích a matce. Jenže zjištění, že stála na prahu života, mi nijak neprospělo. Měla pro co žít, přesto o tu možnost přišla tím nejhorším možným způsobem. Strašlivě mě to zasáhlo. Nemohla jsem přestat myslet na dívku, jejíž zlomená matka žila daleko za mořem, a tak Bryony neměla nikoho, kdo by tady za ni bojoval.

NELL

SOUČASNOST

Zatímco se v šatně kanceláře chystám na večeři s Alexem, vzpomínám, jak jsem ho potkala na večírku, kam jsem málem ani nešla. Večírky pro mě byly nutné zlo a tehdy jsem vyhlížela vhodnou chvíli k odchodu, když vtom ke mně přistoupil muž se dvěma sklenkami sektu.

„Všiml jsem si, že nemáte co pít,“ řekl a nabídl mi skleničku. „Navíc mám dojem, že se tady nudíte stejně jako já.“

Zatrnulo mi, když jsem postřehla americký přízvuk. Za jiných okolností bych se s omluvou vzdálila. Ale byl nesku-
tečně pohledný a vítala jsem zpestření.

„Nejsem zrovna královna večírků,“ odpověděla jsem vlídně. Nebyla jsem tak sebevědomá, abych za jeho laskavým gestem viděla víc než jen snahu zpestřit nudnou akci někomu, kdo tady vůbec nechtěl být. Popravdě jsem si ho všimla hned, jak se tam objevil, asi hlavně proto, že převyšoval většinu ostatních, a od té doby jsem ho koutkem oka pozorovala a žasla nad lehkostí, s jakou se družil s ostatními hosty. „Jste ze Států?“ zeptala jsem se a doufala, že řekne ne.

„Tak trochu. Otec je Američan, matka Francouzka, ale vyrůstal jsem v Paříži. Když mi bylo deset, naši se rozešli a otec se přestěhoval zpátky do Ameriky, ale já jsem zůstal s matkou a sestrou v Paříži.“

„A teď žijete kde? Ve Francii, nebo ve Státech?“

„Mám byt ve Washingtonu, kde trávím většinu času.“

Ještě že tak, napadlo mě. Bude snazší dát mu sbohem, když žije za mořem.

„A čím se živíte?“ Věděla jsem, že se moc ptám, ale měla jsem nutkavou potřebu zjistit o něm úplně všechno. „Promiňte, nechci vás vyslyšet.“

Usmál se. „To nic. Pracuju jako nezávislý konzultant amerických firem, které chtějí dovážet své výrobky do Evropy.“ Odmlčel se. „Zapomněl jsem se představit. Alexandre – Alex – Stanton.“

„Nell,“ řekla jsem, „Mastersová.“

Pozvedl sklenku a pohlédl na ni očima, které dokonale souzněly s jeho prošedivělými vlasy. „Rád tě poznávám, Nell Mastersová,“ přešel rovnou do tykání.

„Nápodobně.“ Počkala jsem, až se oba napijeme. „Jsi v Londýně na dovolené?“

„Ne, od Brexitu sem jezdím na jeden týden v měsíci a poskytuju poradenství britským firmám, které chtějí vyvážet do Francie. Vaším odchodem z EU se to dost zkomplikovalo.“ Odmlčel se. „A co ty? Jsi novinářka?“

Nebyl to úplně špatný odhad. Koneckonců to byl večírek médií.

„Ne, navazuju tu jen nové kontakty. Pracuju pro neziskovku v Brixtonu a pokouším se ji trochu zviditelnit, takže přemlouvám noviny a časopisy, aby publikovaly článek o naší činnosti.“

„A povedlo se? Domluvila jsi ten článek?“

Pohlédla jsem na Jane Stopesovou z deníku *The Guardian*, která se zrovna bavila s kolegy novináři. „Snad ano.“

„Dobrá práce. Já jsem tu jen díky své sestře Béatrice.“ Otočil se a ukázal na elegantní dámu se stejně tmavými vlasy jako on. Nepatrně na něj mávla. „Pracuje pro francouzský zpravodajský kanál BFM. A támhle je její manžel Victor.“

Podívala jsem se na tmavovlasého muže s krátce zastřiženými vousy, který stál jen několik kroků ode mě a povídal si se skupinkou lidí.

„Taky novinář?“ zeptala jsem se.

„Ne, pracuje pro francouzskou ambasádu tady v Londýně. A taky je tu jen díky Béatrice.“

Ještě nikdy jsem nechtěla, aby mě nějaký muž požádal o telefonní číslo, ale tentokrát jsem si to přála tak moc, že když došlo na loučení, požádala jsem já jeho.

„Mým hlavním úkolem je získávat sponzory a dárce pro naši neziskovku,“ vysvětlila jsem. „Můžeme se někdy sejít, abych ti vysvětlila, co děláme? Třeba by některá z firem, se kterými spolupracuješ, měla o sponzorství zájem,“ dodala jsem, abych odůvodnila svou žádost o jeho číslo.

„Jistě.“ Vytáhl navštívenku a podal mi ji. „Budu rád, když se ozveš, Nell Mastersová,“ řekl a nad formálností jeho slov jsem se musela pousmát.

Vydržela jsem to tři dny, pak jsem mu zavolala. Můj poslední krátký vztah – vždycky jsem měla jen kratší vztahy – skončil před rokem. Sex mi nechyběl, ale teď jsem ty tři dny nemyslela na nic jiného, než jaké by to bylo s Alexem v posteli.

„Už jsem myslel, že nezavoláš.“ Z úlevy v Alexově hlase mi poskočilo srdce. „V sobotu se vracím do Států a doufal jsem, že tě ještě uvidím, než odjedu.“

Sešli jsme se den nato po práci v baru v Soho a koncem večera už jsem věděla, že je úplně jiný než muži, které jsem dosud poznala.

„Nějaké drahé polovičky, o kterých bych měl vědět?“ zeptal se najednou zlehka.

Zavrtěla jsem hlavou. „Ne, jen několik krátkodobých vztahů, ale nic vážného,“ odpověděla jsem a napadlo mě, co by asi řekl, kdyby věděl, jak moc krátkodobé ty vztahy byly, protože jsem je vždycky ukončila dřív, než stačily přerůst v něco vážnějšího, a opakovala jsem si svou vnitřní mantru: *Štěstí si nezasloužíš. Na to jsi zničila příliš životů.* „A co ty?“

„Byl jsem ženatý, ale už šest let jsme rozvedení. Mám dvacetiletého syna. Bohužel už se s ním příliš nevidám.“ Bylo mi ho líto, ale zároveň jsem se neubránila překvapivému výrazu.

„Cože?“ nevěřila jsem. Alexovi bych tipovala maximálně čtyřicet. „Ty máš dvacetiletého syna?“

Alex se zasmál. „Bylo mi čtyřiadvacet, když se narodil. Mojí ženě o dva roky víc. Byla to moje první velká láska a myslel jsem si, že to bude napořád. Bohužel to tak nedopadlo. Rodičovství z nás udělalo dospělé lidi, dost odlišné od toho, kým jsme byli předtím, takže jsme se vzájemně odcizili.“

Zajímalo mě, proč se nevidal se synem, ale bylo příliš brzy na takové otázky, a navíc mě mnohem víc zajímaly jeho partnerky.

„A potom?“ zeptala jsem se.

Alex se dlouze napil vína, jako by si potřeboval dodat kuráž. Já jsem se zatím psychicky připravovala na to, co mělo přijít – jako třeba že ještě nedávno někoho měl a teď